

roztopáčné! A co se to klimbá tuhle-nonc?"

„To je skluzavka, teti! Klouzanda, víte! To jest velká švanda. Podívejte se, jaká se tu sešla společnost!"

Opravdu! Se skluzavky pořád „milostpaní“, „milostpane“, „milostivá slečno“ a vznešená Adelhajda se za prostou venkovskou tetu ani nestyděla. Představila ji všem a tetka si ihned vykasala sukně, že se bude taky klouzat. Jen jednou však se svezla a vrátila se hrůzou modrá.

„Vražda! Vražda!" vyrazila ze sebe a ukazovala na spodní okraj skluzavky.

Adelhajda ji musila odvésti do ložnice, aby ji trochu uklidnila. Tam jí vyprávěla, že ta skluzavka je vlastně mucholapka, kterou jim do parádního pokoje pověsili nepřející lidé. Nyní už je mucholapka stará a neškodná, protože lepidlo vyschlo, ale když byla nová, dva starí mušáci ji šli prozkoumat. Oni připadli na myšlenku zříditi na mucholapce skluzavku, ale svou odvahu zaplatili životem. Slavní mušáci stali se obětí svého vynálezu. Ostatní mouchy vyčkaly, až lepidlo vyschlo, a teď se vozí o závod! „Já sama jsem vyhrála pohár!" chlubila se Adelhajda.

Kordula si setřela slzy a musila se rozloučit, aby byla doma před západem slunce. Adelhajda jí pomazala líčka krémem proti slunečnímu úžehu. „Paní sice kelímek zavírá, aby ji neubýlo, ale na víčku pro mne vždycky dost zbude!" povídala Kordule.

„Ejnu, lidé jsou divní, holka zlatá!" vzdychla venkovská moucha. „Já jsem tuhle přece čistotná moucha, ne? Pacičky si myji stokrát za den, ústa si vyplachuji v každé kaluži. To víš, že doma všechno vypovím, co jsem tu viděla, a že si budeme taky poprávat. Vždyť, holka zlatá, co tu na tom světě máme, nežli švandu? Jenom mne mrzí, že si nemůžeme taky poříditi tu skluzavku. No, uděláme si sem někdy ze vsi výlet!" — Kordula potřásla Adelhajdě hořejší pravicí a letěla domů.

Ema Tintěrová

Koutecký plátek

červenec 2023

K létu neodmyslitelně patří knížka s příběhy o dobrodružství, romantice nebo napětí. Máme pro vás dvě krátké povídky z roku 1942 z dobového časopisu pro děti - Srdíčko. Tímto děkujeme Miloši Němcovi za zapůjčení.

Krásné léto!

Veselé mouchy

Moucha Kordula přiletěla z venkova do města na návštěvu k tetě Adelhajdě. Venkovská moucha bydlila doma ve chlévě za hromadou hnoje a ve městě se mohla udiviti.

Třikrát ji mohla přejet elektrika, když lízala kolejnice, jednou klesla omámena automobilovým výfukem. Stěží se dostala do Adelhajdina přepychového bytu.

Tetka Adelhajda byla venkovskou návštěvou velmi potěšena. Provedla ji salonkem, ložnicí i jídelnou a potom jí předložila piškotovou bábovku a krůpěj kávy na sádrové hlavě básníka.

Kordula se vrtěla nepokojně: „Holka drahá, tenhle člověk je nějaký bledý, a kde vůbec má tělo? Někde mne přes záda?"

„Kdepak!" smála se Adelhajda, obveselena tetčinou nevědomostí. „To je sádrové poprsí básníka dávno mrtvého. Ten už nikomu nic neudělá!"

Kordula se potom pohodlně nasnídala a obdivovala se velice Adelhajdině residenci. „Ty to tu máš, holka, jako milostpaní. Na stěně obrazy, tamhle zrcadlo jako moře — a co to tu tak voní?"

Adelhajda se zvedla a Kordula letěla za ní do kuchyně. Z otevřené trouby linula se nádherná vůně. „Peku si kuřátko!" vysvětlila Adelhajda a pozvala venkovskou tetičku také na večeři. Ach, ta mohla všech svých sto očí nechat na lesklém čajovém samovaru, skákala s válečkou na struhadlo a uďobla si nudlové placky na vále. „Ejnu, to je město!" ulevovala svému nadšení. „My u nás pořád jen to podmáslí a brambory, ale vy, měšťačky, se máte!"

Nějaká mladičká muška letěla kolem a uklonila se způsobně: „Rukulíbám, milostpaní!"

Tetka za ní otočila všechny oči.

„Vy jste tu takové štíhlé," divila se, „a máte se přece tak dobře. Já jsem se teď najedla, a koukej, bříško mám jako hrášek. Jak vy to, holka, děláte?"

Adelhajda se chichotala. Byla opravdu pěkná. Pleť měla krásně našedlou, brvy dlouhé, černé, a štíhlá byla jako vlásek. Kordula ji pozorovala takřka závistivě.

Adelhajda se svěřovala:

„My tady, milá teti, jinak žijem. U nás se pěstuje sport a tanec. Tuhle na zrcadle se bruslí, na zácloně se houpáme, na lustru cvičíme stojky, kotrmelce a hvězdy."

Tetka Kordula se samým divením až motala. „Vida, vida! My u nás jen na plotně tancujem a houpáme se na kravích ocasech. Ejnu, tohle město, to je

... pokračování na poslední stránce...

Informace z obce

29. 5. – projížďku v hasičském člunu, kterou jsme domluvili s Hasiči z Vestce, využilo patnáct našich dětí. Někteří se po Labi projeli i třikrát :-)

4. 6. – proběhla deratizace kanálů v obci proti hlodavcům.

4. 6. – byla provedena výsadba našeho květinového záhonu u rybníka Louže. Dále projde úpravou pomník padlých vojáků, který je v současnosti v žalostném stavu.

4. 6. – Koutečtí rybáři, z. s. organizovali rybářské závody pro koutecké děti "Na Louži". Závod se moc povedl a každý si odnesl pěknou cenu.

Po obědě se sešli děti a jejich rodiče na Dětském dnu, který se netradičně konal na návsi. Pro děti byly připravené soutěže, kouzelník, zpívalo se s Milošem Němcem a jako zpestření odpoledne si mohli také zajezdit na mini-bike v rámci prezentace motocyklové stáje Karla Otty.

Manželé Bubancovi si potvrdili svatební slib

Po přesně padesáti letech si v sobotu 10.6.2023 v Poděbradech zopakovali svatební slib manželé Dana a Miroslav Bubancovi. A opravdu moc jim to slušelo. Celý den strávili ve společnosti převážně své rodiny. Synové Miroslav a Roman, se svými ženami Danou a Hanou, vnučkami Hankou a Zuzkou, vnuky Martinem a Ondrou, jedním pravnoučetem Matějem a dalšími příslušníky rodiny. Jak prozradil syn Miroslav, "...celé zařizování bylo hlavně zásluhou vnučky Hanky". K dlouhému zástupu gratulantů se také připojil starosta Martin Pelichovský se svou ženou Irenou. Daně a Miroslavovi přejeme mnoho dalších krásných společných let.

Setkání starostů Kout

V restauraci Na Jízdárně v Poděbradech se ve čtvrtek 8.6.2023 konala neformální večeře starostů naší obce. Současný starosta Martin Pelichovský na ni pozval Helenu Čermákovou, Zdeňka Líbala a Milana Nováka (ten se den před konáním omluvil). "Probrali jsme toho za celý večer spoustu. Mluvili jsme o historii naší obce, o jejích lidech a jejich příbězích. Mluvili jsme o hospodě a tanečním sále, o naší chátrající škole, o parkování v obci i plánované nové výstavbě. Mluvili jsme spolu o osobních věcech, o našich životech a také o včelách. Jako současného starostu mě zajímá pohled na obecní záležitosti starostů, kteří tu byli přede mnou. Byl jsem mile překvapen tím, že oba vnímají kroky současného zastupitelstva kladně a nemají žádné výhrady. Prozatím :-) Chci Heleně Čermákové a Zdeňkovi Líbalovi poděkovat za to, že mé pozvání přijali. Byl to moc hezký a inspirativní večer."

Martin Pelichovský

Jana Čapková je naše rodačka. Šťastně vdaná, má dvě děti, jednu vnučku a druhé vnouče na cestě.

1. Jani, jak by jsi se charakterizovala?

Mám ráda změny a novinky, s výjimkou zaměstnání a manželství. Ráda poznávám nové lidi. A čím jsem starší, tím víc přemýšlím o životních hodnotách.

2. Kde pracuješ?

Asi sto let pracuju v gynekologické ambulanci u pana doktora Podlesného, jako zdravotní sestra. Ale od října 2022 tuto ambulanci vede můj syn Lukáš.

3. Jaký je Lukáš zaměstnavatel?

Jedním slovem skvělý :-). Máme podobnou povahu, takže si rozumíme a vše běží bez problému.

4. Jak se ti žije v Koutech?

Krásně! Je tu klid, ticho a máme úžasné sousedy.

5. Napadlo tě někdy, že by ses odstěhovala?

Ne, nikdy a ta myšlenka mě úplně děsí.

6. Jani, jak doma slavíte Vánoce? Pojďme si o tom popovídat, vždyť už je červen :-)

(smích) Prosím tě, můj muž nemá rád Vánoce. Prý by je rád měl, kdyby se nemuselo uklízet, péct, vařit, shánět stromek a kapra a samozřejmě dárky :-). Poslední Vánoce jsme strávili Štědrý den u nás doma v rodinném kruhu, včetně dědy Bohouše a moc se nám to líbilo. Já jsem si to užila. A na Boží hod jsme pak šli zase všichni k dědovi. Tam nás bylo opravdu moc. Tyhle chvíle, kdy je rodina pohromadě mám moc ráda.

7. Kam letos plánuješ jet na dovolenou?

V létě pojedeme na vodu, budeme sjíždět se sestrami Sázavu. A v srpnu se ještě podíváme do Krušných hor.

8. Cestuješ ráda?

Strašně, je to závislost. Kdybych nemusela chodit do práce, tak pořád jen cestuju :-)

9. Jani, co ty a domácí zvířata?

Momentálně nemáme nic. Jako holka jsem vyrůstala v hospodářství, kde byli slepice, králíci, husy, prasata, kachny, krůty, psi a kočky...Všechno. Postupem času jsme od zvířat upustili. Teď máme více času na sebe. A když na chvíli zatoužíme po zvířátku, dojdeme k dědovi, který má kočku, psa a slepice :-)

10. Když nemáš ta zvířátka a máš více času, jak trávíš svůj volný čas?

Moc ráda čtu, v létě turistika, kolo a zahrádka. Nesmím zapomenout na divadlo a v zimě lyžování. Samozřejmě se moc ráda také věnuji své vnučce Rozárce.

11. Když cestuješ, co tě zajímá nejvíc? Po čem koukáš, co nejvíce sleduješ?

Koukám po zahradách, po barvách, zajímá mě, jak lidé žijí. Chci vidět, jaké jsou tam smrky, modřiny, potůčky...

12. Povídáme si spolu a je to moc příjemné. Jak tě poslouchám, máš spousty plánů. Co tě čeká v nejbližší době?

Narození vnoučete Šimona v září. A pak, až Deniska dokončí školu a bude z ní doktorka :-)

Přeji ti Jani, ať se ti vše vyplní podle představ a děkuji ti za rozhovor.

Janu vyzpovídal Martin Pelichovský

5. 6. - ve spolupráci s rodinou Berouskových a hasičů z Vestce měly naše děti možnost zdarma navštívit park Bylandia. Nakonec tuto možnost využilo dvacet jedna dětí. Pět hodin v parku uteklo jako voda a všichni účastníci byli maximálně spokojeni.

11. 6. - Karel Otta vyhrál závod cenu motocyklů města Jičína v třídě Klasik 500. Karel Otta mladší pak zajel 15 místo ve třídě 125 sp.

Prázdninový rybářský kroužek pro děti

Zveme děti od 7 let na rybářský prázdninový kroužek, který se bude konat každou středu **od 5. 7. 2023 do 30. 8. 2023 vždy od 16:30 do 18:30 hodin** na "Louži" nebo v rybářské chatě u rybníčku "V lesíku". Děti mladší 7 let rádi přivítáme v doprovodu rodičů. Kroužek je zdarma a je nezávazný po celou dobu prázdnin.

Děti se naučí základní rybářské dovednosti a možná přinesou domů i něco k večeři. V případě nepříznivého počasí budeme vždy na rybářské chatě. Pokud děti nemají své vlastní rybářské vybavení, bude po domluvě zajištěno. Předpokládáný první sraz 5. 7. bude na "Louži".

V případě zájmu, dalších dotazů a upřesnění srazu ke konkrétnímu datu volejte na tel. číslo: 776 887 025 - Michal Hanousek, Koutečtí rybáři, z. s.

Smíření

Kdysi kdesi stál zámek a v něm bydlely Barvy. Všecky měly společnou dílnu. Jenom spát chodila každá do své komnaty, Žlutá do žluté, Zelená do zelené. Každá měla komnatu své barvy.

V dílně stály veliké kádě a v každé tekutina jiné barvy. Nejvíce práce měla barva Zelená a Modrá, v zimě zase Bílá. Jednou večer vrátila se Žlutá později než ostatní. Nesla s sebou nádobu, ve které byla tekutina. Něco barvy jí dnes zbylo. Měla mnoho práce. Obilí dozrávalo a musela barvit celá pole. Každý den trochu. Byla snad roztržitá, snad unavena a tak místo do své kádě vlila zbytek do kádě barvy Modré. Modrá se podívala na Žlutou. „Ale co to děláš? Podívej se, pokazila jsi mi práci. Zítra bude pěkně a já potřebuji hodně modře na oblohu!“ Červená hned do toho vpadla: „No, mně se to stát, tak já nevím, co bych udělala,“ mluvila rychle a hlasitě. „Nemohu za to, nechtěla jsem nic pokazit,“ hájila se Žlutá pištivým hláskem. „Nemůžeš, nemůžeš! Pozor jsi měla dát,“ ozvala se Oranžová. „Tak, tak, pozor měla dát,“ vpadla Fialová.

„Už se stalo. Poradte, co teď dělat,“ řekly klidně Zelená a Modrá.

„Teď chcete radu! Poradte si samy, jak chcete,“ křičela Červená.

„Já jsem přece nic nezavinila,“ řekla Zelená.

„A já snad?“ vedla svou zase Modrá. Červená však začala zase křičet a tak se stalo, že se všechny Barvy navzájem pohádaly a rozhněvaly a odstěhovaly se ze společné dílny. Nechtěly být pohromadě ani blízko sebe.

A teď si představte! Když bylo modré nebe, nechtěla jít Bílá, aby zabarvila obláčky. Slunce tedy svítilo bez přestání, země byla vyprahlá a sluníčko se večer vracelo velmi unaveno. Na louku k Zelené nechtěla jít žádná jiná. A tak byly louky bez květin. Včely a motýli hynuli. Nebylo medu. Na stromech nemohlo dozrát ovoce, protože Žlutá a Červená nechtěly k Zelené. Lidé si nemohli dát vymalovat světnice, nemohli barvit látky na šaty. Obrazy také nemohly být malovány. A považte! Ani knihy nemohly být tištěny! Černá nechtěla k Bílé. Ptáci pozbyli svých šatů. Dátek ztratil červenou čepičku, jiříčka bílé peří pod bříškem, stehlíkovi zmizela krásná žlutá pera. Každý měl šaty jenom jedné barvy. Všechna pestrost zmizela.

Zkrátka, zavládl na světě nepořádek. Slunce mělo nad Barvami od začátku dozor a proto jim domlouvalo, aby se umoudřily, že to tak dále nejde. Ale Barvy si jeho domluv nevšímaly. „Pojď sem, Červená, pojď! Neboj se!“ pra-

vilo bezradné slunce. Červená šla a slunce ji dovedlo před nezralou pozdní jahodu. „Obarvi tu jahodu, už je čas.“ A/e jak Červená uviděla Zelenou, dala se na útěk, jako by jí hlavu zapálil. Slunce si povzdychlo a zadívalo se jinam. Zrak jeho padl oknem do školy, kde si žák nakreslil pastelkou jablko a na ní chtěl namalovat červená a žlutá jablka. Ale jako když foukne; vyskočila Červená a Žlutá a zmizely. Žák se díval udiveně, co se to stalo a zkoušel malovat znovu, ale marně. Jako by neviditelný kouzelník řekl: „Čáry, máry, kluk! Červená a Žlutá fuk!“

Konečně se slunce vypravilo na radu k Duze. Odpočívala ve svém zámku stočena do kolečka. Byla bezbarvá, ne jako duha, kterou vy znáte. Duha se na chvíli zamyslí, když jí slunce řeklo, proč přišlo. „Víš co? Pošli vítr, aby přivezl z dálky tolik mraků, aby zakryly celé nebe.“ — „Však to by ani nebylo jinak možné. Buď celá obloha modrá nebo celá pod mraky,“ řeklo slunce. „Ano, tak. Ty se schovej za mraky také. Až začne pršet, rozhrň kousíček mraků a vyjdi. To bude pro mne znamením. Vyjdu na oblohu, ty svými paprsky otevřeš zámek Barev zpředu a dešť pošli otevřít zezadu. Potom se spolu pokusíme Barvy usmířit.“

Slunce tedy hned poslalo vítr pro mraky. Přivezl jich řádu, takže všechno zakryly — i slunce. Po chvíli začalo pršet. Vtom slunce prostrčilo mrakem jeden paprsek, druhý, třetí a už vykuklo samo. Na to čekala již Duha. Hned vyšla ze svého paláce a položila se přes celou oblohu. Slunce a dešť otevřely zámek Barev s obou stran a začalo smířování. „Podívejte se, v jakém nepořádku je svět pro váš hněv a zlost,“ začalo slunce. „Vraťte se zase k své práci jako dříve.“ Barvy však ani nepromluvíly. „Víš co, slunce? Nesvíť ty také a jestli nebudeš, Barvy zahynou. Přece jenom ve tvém světle mohou žít.“ — „Že to také udělám! Nemohu se už dívat na takový svět, který trpí proto, že se Barvy navzájem rozhněvaly.“ —

„A zahyne-li slunce, zahyne i země,“ mluvila zase Duha. „To byste přece nechtěly. Proto pojďte sem ke mně a podejte si u mne ruce.“ Barvy ještě chvíli otálely. „Je to pravda, byla to maličkost, pro kterou jsme se začaly hněvat. A způsobila už mnoho nesnází a poruch,“ řekla si Fialová a vystoupila k Duze. „Ano, je to tak, dosti už hněvu,“ vyšla k ní Modrá a podala jí ruku. Potom přišla Zelená, za ní Žlutá, pak Oranžová a konečně Červená. Všechny si tiskly ruce a slibovaly, že zase budou společně pracovat.

Duha od těch dob není bezbarvá, ale má všechny barvy hezky seřazené vedle sebe.

Františka Malúcká

